

легне ли врелци пладне на нива —
седналъ подъ сенка, отпушилъ рака,
месець низъ гранки провре ли глава —
олово-жалби Диме го даватъ.

V

Що-току навлезе ф планина,
чета му загради патища,
каскети надъ вегя стиснале.
Две очи по ягне стрелнаа,
— Ве моламъ, брой ми се, немуйте —
Темелко каменъ се скамена,
накриво сите ги изгледа,
карпа му притисна раменя!

VI

Скършнаа, свиа, потеря стаса,
в раци имъ пушка, кървнина в очи:
— Дека се, кажуй — пцуатъ и васатъ.
„Невидофъ, незнамъ“ — пожъте Диме.
Войо го мъсна, свесъ му се зави.

Потера поиде — рамнина фана,
Диме отъ кофчегъ три пати стана.

а доле

Бучи Вардаръ, ячи поле,
далги плискатъ злато,
бучи Вардаръ, ячи поле,
жени белатъ платно.

Платно тугьо — чорбаджиско,
платно отъ гърбъ брано,
платно тугьо — арамиско,
платно у кърфъ прано!

Друзи ператъ черги ветви
некой лита рубя;